

Nu er der kun blevet 5 pCt. tilbage for Byerne og 12½ pCt. for Landet. For Byernes Vedkommende betyder det, at de faar Lov til at yde Sygehjælp, men ikke Sygepleje; og de 5 pCt. faar de Lov til at fordele selv efter frit Skøn. Paa Landet udvider man det frie Skøn stærkere, hvorfor ved jeg ikke. Jeg har hørt den højtærede Indenrigsministers Forklaring, men jeg troede, at det frie Skøn netop var det farlige ved Alderdomsunderstøttelseslovgivningen; og nu styrker man det igen paa Landet. Det vil altsaa sige, at man i Kommuner, hvor man vil — jeg ved ikke, hvilket Ord jeg skal bruge, men lad mig sige fedte sig fra Ydelserne, kan spare en Del af disse 12½ pCt. Men jeg husker, at da vi behandlede det første Lovforslag om Brændselshjælp her i Tinget, var den højtærede Indenrigsminister ikke til Stede, i hans Sted mødte daværende, nu afdøde Minister u. P. Klaus Berntsen, og han fik da ved dette Møde — det var den 30. November 1923 — Anledning til at udtale: „Da jeg var med til at vedtage Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891, mente jeg, det var en særlig værdifuld Egenskab ved den, at de kommunale Raad fik frit Skøn. Naar jeg nu kan indtage et andet Standpunkt, er det af den simple Grund, at jeg har set den kolossale Forskel paa Anvendelsen af denne Lov i By og paa Land og i de forskellige Kommuner, saaledes at de, der er værdige til Alderdomsunderstøttelse, i enkelte Kommuner har faaet en langt mindre Understøttelse end den, der erholdes i andre Kommuner. Jeg har derfor, skønt med Beklagelse, tiltraadt det Standpunkt, at der gives en fast Regel for, hvad hver Aldersrentenyder har Ret til at kræve.“ Det udtalte daværende Minister Klaus Berntsen, og vi ved alle, at Rigsdagen ikke havde noget Medlem, der var stærkere interesseret i kommunale Anliggender end han i de mange og lange Aar, han var Medlem af den danske Rigsdag. Jeg har selv drøftet Sagen med ham i mine yngre Dage; paa mange Møder har jeg truffet sammen med Klaus Berntsen og drøftet netop dette Spørgsmaal med ham. Jeg havde jo den modsatte Opfattelse, idet jeg ønskede faste Takster, medens Klaus Berntsen den Gang bestandig fastholdt dette: Kommunernes Ret maa vi ikke fratage dem; de skal have Lov til at se paa Forholdene i hvert enkelt Tilfælde og gøre det bedst mulige, for at de gamle kan faa det saa godt som muligt. I den Udtalelse, som daværende Minister Klaus Berntsen fremkom med, og som jeg her har oplæst, tilkendegiver han imidlertid, at han

ikke mere troede paa det frie Skøn. Han tilkendegav her, at han helst — nej, ikke helst, thi han vilde nødig, men at han var naaet til den Opfattelse, at hvis man vilde dele Sol og Vind lige for disse Mennesker, var man nødsaget til at gaa over til faste Takster. Det indsaa han altsaa, men han gjorde det med Beklagelse. For nylig kom den højtærede Indenrigsminister saa med sit Lovforslag og sagde: Vi maa have en Bevægelsesfrihed, saa og saa stor. Der var kun det ved denne Bevægelsesfrihed, at den var begrænset. Lovforslaget ændredes, som sagt, i det andet høje Ting, og det endte med, at man fik indsat Bestemmelsen om de 5 pCt. for Bykommunerne og de 12½ pCt. for Landkommunerne.

Nu bliver Spørgsmaalet saa, om man i Virkeligheden sparer alle de Penge, som man gør Regning paa. Jeg for mit Vedkommende tror det nu ikke; thi ude i Kommunerne vil man sikkert vide at finde en eller anden Form, hvorunder man kan komme de gamle Mennesker til Hjælp, som faar for lidt, og som ikke mindst efter den nuværende Lov vil faa for lidt til at eksistere for. Jeg kunde nævne mange Eksempler og skal bl. a. nævne et, som er ganske nyt. Det er fra i Lørdags. Da jeg var hjemme i Lørdags, kom en gammel Kone til mig og spurgte, hvordan det kunde være, at hun ikke kunde faa mere i Aldersrente, hun kunde ikke eksistere for det, hun fik. Hun havde indgivet en Ansøgning til Udvalget. Saa sagde jeg: Ja, jeg kender Deres Ansøgning, jeg har selv set den, da jeg er Medlem af Udvalget, men jeg kan se, at der ikke er noget at gøre. Konens Historie er følgende: Hun er 77 Aar, hun ejede for godt og vel 15 Aar siden en Ejendom i en Stationsby i Nærheden af Esbjerg, blev Enke og skulde til Dels selv passe sin Ejendom. En Dag blev hun overfaldet af en uvan Ko og mishandlet paa en saadan Maade, at det var klart, at hun nu ikke kunde fortsætte med Driften af sin Ejendom. Hendes Læge tilraadede hende at sælge Ejendommen, og det gjorde hun. Nogle Aar efter, da hun havde opspist, hvad hun havde, var hun saaledes stillet, at hun maatte søge Hjælp. Hun flyttede ind til Esbjerg og oppebærer for Tiden en Understøttelse paa 52 Kr. 65 Ø. Hendes Andragende til Aldersrenteudvalget blev besvaret paa følgende Maade: „I Anledning af Deres Ansøgning om en Forhøjelse af den Dem tildelte Aldersrente meddeles Dem herved, at det ansøgte ikke kan bevilges, eftersom Deres Aldersrente er ganske i Overensstemmelse med de gældende Lovbestemmelser. Kun kan der, hvis Lægen